

Latvian

1974

2

SATĪRAS
UN HUMORA
ŽURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠ.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ.

Nr

ŠODIEN

APSPRIEŽAM
MŪSU DARBA
KVALITĀTI

RĀDĪTĀJI.

U. MEŽAVILKS

Kādā ziemas naktī Tortosas pils paceļamā tiltā sargs Huans Ildefonso Burbuba de Liss sargbuda uztrukās pēc sapīga belziena. Krietnais virs, laiku isinādams, bija lasījis grāmatu un nemanot aizsnauzies. Kad galva atsitās pret galdīgu, pie kura viņš sedēja, Huans Ildefonso pamodās un arā meta bailīgu skatienu pa lodziņu.

Apsargājamais tilts stāvēja, kur stāvēja. Tas sargviru nomierināja. Bet, pagriezis galvu atpakaļ, viņš sastinga — viņam aiz muguras stāvēja padre San Kanivals de Kruiss i Ralja, inkvizīcijas tiesas galvenais pratinātājs.

— Ak tad tā tu, slinkais kalps, pildī savu pienākumu! — padre sašutis iesaucas un pagēma no galdā grāmatu. Svecas gaismā vateja izlasīt uzrakstu «Komutatīvas rindas trispakāpju skaitļojamo mašīnu programmu diferencēšana». — Šādas ķecerības tu lasi tad, kad tev jādoma par sava valdnieka drošību! Tūlīt ziņoju par tevi biskapam un jau rit tu man spāniešu zābakos smilksiesi svētās inkvizīcijas tevu priekšā!

«Visā pagalam!» Huans Ildefonso kausmas nodomāja un noslīga uz sargbudas grīdas.

Kādā ziemas rītā fizikas un matemātikas fakultātes students Janis Burbulis uztrukās auditorijā pēc sapīga belziena. Lāga zēns lekcijas laikā bija lasījis grāmatu un nemanot aizsnauzies. Kad galva atsitās pret galdīgu, pie kura viņš sedēja, Jānis pamodās un tagad bailīgi pašķīlēja pa labi un pa kreisi.

Lekcija vēl nebija beigusies. Tas studentu nomierināja. Bet, pagriezis galvu atpakaļ, viņš sastinga — viņam aiz muguras stāvēja vecakais pasniedzējs Krustknahis un ironiski smaidīja.

— Ak tad tā jūs, jaunais cilvēks, klausāties lekciju! — pasniedzējs sacīja un pagēma grāmatu. Uz nobruztā vāka varēja skaidri salasīt uzrakstu: «Spahneeschu zahbaks. Peedsihwojumu stahsts». — Šādas lubenes jūs lasāt tad, kad jāapgūst jaunā mācību viela! Tūlīt ziņoju par jums dekānam, un es gribētu zināt, ko jūs man atbildēsiet eksāmenā par komutatīvo rindu trispakāpju skaitļojamo mašīnu programmu diferencēšanu!

«Nu, vēl nekas nav pagalam!» students Janis Burbulis moži nodomāja. «Būs tikai pāris vakari jāpasēž pie špiķeriem!»

J. VAICUNAS

Urdevums likās pavisam vienkāršs. Pēc darba mums vajadzēja apciemot un apsveikt kolēģi Kārķu, kas jaunuzcēlā mājā bija saņēmis jaunu dzīvokli. Garastāvoklis visiem bija moži un pacilāts. Nepaies ne pusstunda, un mēs jau sauksim augstas laimes, jo kolēģis Kārķis tagad dzīvoja piekājā stāvā.

Vispirms braucām ar trolejbusu un Bera-viku ielas pieturā izkāpām bez lietas šaubīšanās. Nākošais orientieris — tikko atvērtais dzirniņu veikals. To laimīgi atradām pēc minūtes desmit. Vēl tikai vajadzēja pāriet kaut kādu vārdā nenosauktu smilšu klajumu, sasniegt balto vienkāršu mājiņu, izlīst caur ziedu žogu, apiet divas dzijas būvbedres, pagriezties pa kreisi un nomērīt deviņdesmit septiņus soļus, pēc tam pārlēkt pār diviem grāvjiem un tūlīt nogriezties pa labi. Ceļojuma nākošais posms jau būtu daudz vieglāks, jo, apejot četras deviņstāvu ēkas, mēs tūda nokļūtu pie meklētā nama.

Vārdā nenosauktu smilšu klajumu pārvarējām bez zaudējumiem, ja neskaita dubļainās kurpes un bikšu galus. Arī balto mājiņu sasniedzām laimīgi. Taču, lienot caur ziedu žogu, kolēģe Pūpoliņa saplēsa ārzemju zeķes, ko bija uzvilkusi par godu šim gadījumam.

Mūsu saliedētajā kolektīvā domstarpības radās tajā brīdī, kad nevarējām atrast otro būvbedri. Orientēšanās sporta entuziasts

Krūmiņlapa brīvprātīgi pieteicās izlūkot tuvāko apkārtni. Diemžēl, aizgājis, viņš vairs neatgriezās.

Drīz mēs pazeudājām arī rāķinvedi Alksnīti, kas uz neplānotā akmens bija nolauzusi kurpei papēdi.

Nedaudz vēlāk, kad vajadzēja lēkt pār pirmo grāvi, kolektīvu pameta dienjamais grāmatvedis Vitoliņš, kas atzinās, ka visu mūsu beidošies no atvairiem.

Beidzot, palikuši trijotā, mēs sarīkojām nelielu apspriedi un nolēmām mazliet atvilkt elpu. Apsēžoties man piedāvāja kāja un es saplacināju putu krējuma torti, ko bija cepusi kolēģe Pūpoliņa. Par to viņa tik ļoti apvainojās, ka ienurcīja tortes pārpalikumu rokas somā un neatvadījies aizgāja, acīm redzot aiz izklaidības panem-dama līdz arī ziedu buketi, kas bija pārkā par kolektīva naudu.

Lielajiem zaudējumiem par spīti mēs, abī atlikušie, dūšīgi turpinājām meklēt. Un tikai tad, kad bijām pārsoļojuši četrus smilšu klajumus, kā arī trīs reizes pārlēkuši divpadsmit grāvjus, atmetām meklēšanai ar roku.

Nav taču pieklājīgi ap pusnakti, turklāt vēl skaidrā prātā apciemot kolēģi, kas jaun-uzcēlā mājā ir saņēmis jaunu dzīvokli!

E. ZIEMEĻIS

KĒPIĢA LIETA

Mani radnieki dzīvo Ventspils pusē vecā muižas ēkā. Tai pašā ēkā, kur savā laikā pasaulē nācu es. Bērībā man patika raudzīties uz jumtu, kas bija klāts ar sarkanām kārnīnēm un lieliski iederējās apkārtnes ainavā.

Diemžēl, šodien visi ir kā uzburti uz saimniecību ciematiem. Mani radnieki arī. Daudz ērtāk esot dzīvot modernā mājā ar gāzi un centrāl-apkuri. Jumta dēļ viņi nepalikšot vecajā graustā, kur, tā vien skaties, naktī uzkāpsi kādam vagara rēgam uz varžacīm.

— Bet, milji! — es viņiem teicu. — Šie kārnīņi taču ir Kurzemes meistaru darinājums! Vai jums nav žēl, ka tie aizies bojā?

Radinieki atzinās, ka neesot par to domājuši, turpmāk viņiem vairs galvas būšot moderns šiferis...

Radinieku attieksme pret senatnes pieminekli man bija smags trieciens. Tomēr es nospriedu, ka pat tai gadījumā, ja visas ēkas nojauks, neviens neiedrošināsies kārnīņus aizmest pa roku galam. Tie taču ir nepieciešami, lai restaurētu Kuldīgas vēsturisko ēku jumtus! Bet patlaban kārnīņu trūkst un dažu labu vēsturisku ēku apjumj ar šiferi, kas lāgā neiederas vecajā arhitektūrā.

«Ja jumtu nojauks, bet kārnīņus aizvedīs uz Kuldīgu, — spriedu, — šādai rīcībai būs pamatīgs ekonomisks efekts!»

Un, lūk, rūpēdamies par šo efektu, aizbraucu uz Kultūras ministrijas Zinātniskās restaurēšanas un remonta kantora Kuldīgas iecirkni.

— Vai kārnīņi jums ir vajadzīgi? — vaicāju.

— Tie mums ir pat nepiecie-

šami! — iecirkni atbildēja. — Mēs kārnīņus meklējam kā Diogens cilvēku — ar sveci dienas laikā.

— Brīnišķīgi! — nopriecājos. — Tad ņemiet mašīnu un brauciet pie ventīņiem. Adresi es jums varu iedot. Patlaban tur jauc vecu ēku, un kārnīņu jums pietiks ne vienam vien jumtam.

— Paldies, — man atbildēja, — šādu adresi mums jau ir atliku likām, nav vienīgi darba algu fonda, kas dotu mums iespēju maksāt cilvēkiem par jumtu nojaukšanu un kārnīņu atvešanu.

— Bet kārnīņi? — iesaucos. — Bez tiem jūs taču nevarat iztikt!

— Protams, — iecirkņa darbinieki teica. — Dažreiz izdodas kārnīņus pasūtīt Igaunijā...

Es daudzko spēju saprast, taču šāds izskaidrojums man, tā teikt, nepieļaca. Vai tiešām kārnīņus, maksājot ne vien par kraušanu un transportu, bet arī par pašu kārnīņu izgatavošanu, ir izdevīgāk vest no kaimiņu republikas? Turklāt jāievēro, ka tagad Igaunijā ražotie kārnīņi tomēr jūtami atšķiras no vecajiem!

Bet ej nu sazinī! Varbūt tam tā ir jābūt. Iespējams, vēlāk, kad visi jumti būs nojaukti un kārnīņi sadauzīti, kantorim beidzot iedalīs nepieciešamo algu fondu, un tad kantora darbinieki sacīs:

— Vai bija vērts ķēpāties? Kārnīņu taču nav!

Un tad atkal varēs ielānāt līdzekļus, lai kārnīņus pasūtītu Igaunijā, vestu uz Kuldīgu un zēlotos, ka tie ne visai iekļaujas sarkanīgajā vecpilsētas jumtu krāsu gammā...

A. BRĀLĪTIS

— VAI TAD KAIMIŅIENEI VĀRDA DIENAI
— VIŅAS VEIKALĀ IEVESTI SALIEKAMIE LIETUSSARGI...

E. Ozoliņa

FANTASTISKI STĀSTI

JAUNA PRODUKCIJA

— Pilsonī, es ļoti atvainojos...
Pēc kā stāv šī rinda?

— Pēc apaviem. Pēdējais modes
kriedziens. Jūs droši vien zināt, par
ko mode patlaban kliez viskaļāk.

— Par apaviem uz platformas.

— Tos arī pārdod. Eleganti, iztu-
rīgi, lēfi...

— Tiešām! Tagad es pati redzu.
Ja nav noslēpums, no kurienes tie
ievēsti?

— No apvienības «1. Maijs» nolik-
tavām.

— Jūs jokojat! Vai tad šīs apvie-
nības ražotie apavi ir izturīgi un
eleganti?

— Bez šaubām! Nevar taču no
teicamām izejvielām, ar modernu
iekārtu, sistemātiski uzlabojot darba
organizāciju un atklājot ražošanas re-
zerves, mūžīgi gatavot brāķi!

— Jā, bet vēl pavisam nesen...

— Mīļo cilvēk, nekā nestāvē uz
vietas! Pat apavu ražotāji ne!

— Nudien, jums taisnība. Pilsonē,
pilsonē! Jā, jā, jūsi! Pēdējo reizi
brīdinu — nelieniet bez rindas! Un
vienās rokās tikai pa vienam pārim!
Lai visiem pietikt!

... Fantastika? Protams. Bet — zināt-
niski pamatota.

RACIONALIZĀCIJA

— Labdien, biedri direktori...
Izsakiet rājienu, atbrīvojiet no darba,
bet man tā galva... Visu nakti ne-
gulēju, centos sevi atrunāt... Nekā!
Tā vien velk, velk, velk un velk...

— Sēsties, biedri! Jūties kā
mājās. Varbūt kafiju? Konjaku, pats
saprota, nepiedāvāju — kā nekā,
darba laiks...

— Biedri direktori, vai nu es to
nesaprotu... Slikts cilvēks esmu,
ļoti slikts... Un tomēr atnesu vēl
vienu racionalizācijas priekšlikumu.

— Jūs! Bet tas taču... Tas ir
brīnišķīgi! Biedri, biedri, nāciet visi
šurp! Skatieties — atnācis mūsu slo-
venās racionalizatoru saimes lielī-
kais pārstāvis un ierosina... Ko jūs
ierosināt?

— Biedri direktori, nevajag smie-
ties par mani... Man neērti...

— Ko jūs! Es patiesi esmu pago-
dināts, ka jūs atnācāt tieši pie manis!
Es personiski gādāju, lai jūsu jauno
priekšlikumu nekavējoties ieviestu
ražošanā! Es darīšu visu, kas manas
spēkos! Nu, nekautrējieties, sakiet
droši!

— Es... Biedri direktori... Redzat
tur to galdiņu... Jā, to, kur stāv
ūdens karafē... Agrāk tas bija ļoti
nestabils, vai nav tiesa?

— Pateicoties jums, galdiņš tagad
stingri stāv uz visām četrām kājām!

— Taisnība... Jo zem labās
priekšējās pabāzts mans priekšlikums
par ventilāciju cehā, zem kreisās —
priekšlikums par apgaismošanu vesti-
bilā, zem pakalkājām — divi priekš-
likumi par izmaiņām tehnoloģijā...

— Kas ir, tas ir, biedri raciona-
lizatori. Dzeriet kafiju, nekautrējie-
ties! Kāds ir jūsu jaunais priekšli-
kums?

— Biedri direktori, tas man pa-
visam neviļus... Bezmiegs, naivas
domas... Un tad man ienāca prātā,
lūk, šie koka klucīši. Tos var pabāzīt
zem galdiņa kājām manu priekšli-
kumu vietā, bet...

— Bet priekšlikumus ieviest ražo-
šanā?! Ģeniāli! Biedri, jūs redzat,
kādi mums ir kadri! Tie taču ir zelti,
nē, dimanta vērti! Pabāziet klucīšus
zem kājiņām, ņemiet priekšlikumus —
un lai tie būtu ieviesti! Pie tam —
nedēļas laikā!

Fantastika? Ja runājam par Rīgas
Metālizstrādājumu rūpnīcu un it
īpaši par racionalizācijas priekšli-
kumu ieviešanu ražošanā, tad pagai-
dām, diemžēl, jā...

ŽANIS EZĪTIS

— NĒ, ES UZ KLASĒSBIEDRU SALIDOJUMU TOMĒR NEIEŠU!

U MEZAVILKS

— UN TAD ĻAUNĀIS ZAĶIS APRĪJA SARKANGALVĪTI...

E. OŠS

VALDIS LUKSS

Celtnieku

dziesma

Nedēļu mūrējam,
nedēļu plēšam,
nedēļu šķūrējam,
nedēļu sēžam.

Nu tad, nu tad
viesnīca būs!
Neprasiet kad
gatava būs.

Mēnesi mīņamies,
mēnesi ārdām,
mēnesi piņamies
tā kā pa bārdām.

Nu tad, nu tad
viesnīca būs!
Neprasiet kad
gatava būs.

Termiņi pagāja
čakli un strauji...
tik tikko sagāja
prēmijas saujā.

Nu tad, nu tad
viesnīca būs!
Neprasiet kad
gatava būs.

B ū s!

P A S K A I D R O J U M S

Es, Lamzaks Armīns Jāņa dēls, vīrietis, dzimis
1937. gadā, neprecējies, dzīv. Bēku ielā Nr. 18, dz. 3,
šā gada 29. oktobrī pulksten 13 un 10 minūtēs nejausi
satiku savu brālēnu Žani Ūpi Kazimira dēlu, vīrieti,
dzimušu 1932. gadā, precētu, dzīv. Grozu ielā Nr. 4,
dz. 1-a.

Nemot vērā to, ka steigšos uz saimniecības preču
veikalu Krūmu ielā Nr. 11, lai iegādātos zilu vas-
kadrānu 120x85 cm vecsmātes Bertas Friča meitas,
sievietes, dzimušas 1891. gadā, atrautnes, dzīv. Alpu
ielā Nr. 30, dz. 8, virtuves galdam, man nebija laika
brālēnam apjautāties, kā klājas tantei Amālijai, sie-
viete, dzimusi 1916. gadā, neprecētai, dzīv. Isajā
ielā Nr. 16, dz. 91.

To nenoskaidrojot, es pulksten 13 un 40 minūtēs no-
pirku vaskadrānu un pulksten 14.05, atgriezies
mājās, konstatēju, ka izdegusi mana istaba ar seko-
jošām vērtīgām mantām:

1) ķebli — 2 gab. (viens ar suņa apgrauztu kāju),
2) gulta ar svitrotu matrāci — 1 gab. (uz matrača
kājgali bija tintes pleķis),
3) galds — trīskājis (ar ieplisušu virsu, pārklāts
ar vecām avīzēm),
4) bilde «Devītais vilnis» — 1 gab. (pirkta aizpērn
16. grāmatnīcā par 2 rubl. 80 kap.),
5) māla kaķis-krājkase — 1 gab. (tukša),
6) Brēma «Dzīvnieku pasaule» — 1 sējums (sar-
kanos vākos ar izkaltsu bērza lapu starp 43. un
44. lappusi).

Divas plastmasas glāzītes, pipartrauku, zobu pastu
un puspaciņu cigarešu «Nr. 3» pateicoties kaimiņa
Vikentijs Kārklis, vīrieša, dzimusi 1921. gadā, pre-

cēta, dzīv. Bēku ielā 18, dz. 4, pašizlīdzībai izdevās
izglābt.

Uzzinājis jūsu versiju par neizslēgto gludekli, jutos
dziļi aizvainots. Iznāk, ka esmu galīgs nevēga uguns-
drošības noteikumu ievērošanā.

Starp citu, paskaidroju, ka elektriskā gludekļa man
nemaz nav un bikses pletētēju pie kaimiņienes Be-
tijas Garstirnas Jēkaba meitas, sievietes, dzimušas
1927. gadā, šķirtenes, dzīv. Bēku ielā Nr. 18, dz. 2.

Minētā persona var apliecināt, ka, man aizējot,
gludekli viņa vienmēr izslēdz.

Ja jūs tiešām interesē patiesie ugunsgrēka cēloņi,
tad pielaujami ir trīs varianti:

1) ugunsgrēks izcēlies no divām zem gultas ieslēg-
tām elektriskajām plītnēm «GOST-037», cena 6 rubl.
30 kap., un sildītāja «GOST-1413» par 8 rubļiem un
50 kapeikām;

2) tas izcēlies no kūpoša cigāra «UPMAN» par
1 rubl. 50 kapeikām, kas bija atstāts uz galda.

Sos abus variantus tomēr atmetu kā maz ticamus,
jo līdzīgi biju rīkojies jau labu laiku un līdz šim
nekas traģisks nebija noticis.

Visreālākais un loģiskākais man šķiet trešais va-
riants, jo, kā rakstīts jau 1706. gada kalendāra 32. lap-
puses otrajā rindkopā, tipisks uguns posta nesējs ir
lodveida zibens.

Atceroties jau no paša rīta sāpošos krustus, tum-
šos padebešus un promejot neaizvērtu vēdlodziņu,
palieku pie šā, visticamākā varianta.

Paskaidrojumu uzrakstīt līdzējis
J. VAICUNAS

ĀRKĀRTĒJS GADĪJUMS

— Kāpēc jūs domājat, ka Dillu ielā trīspadsmit notiek kādas nebūšanas? — milicijas kapteinis rūpīgi nopētīja atmākušo sūdzētāju un nepacietīgi sāka bungot ar pirkstu galiem pa rakstāmgaldņu. — Stāstiet, ja jums ir fakti. Es klausos, — viņš sausi piemētināja.

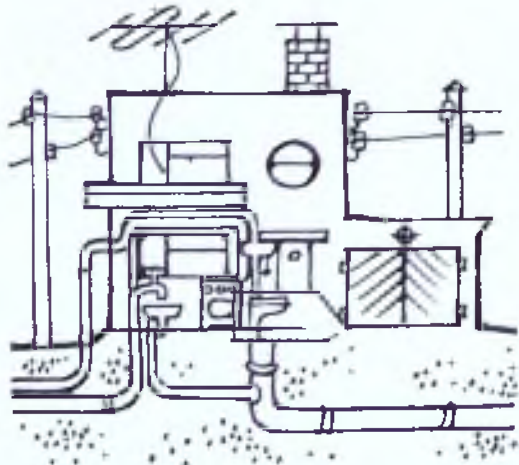
— Protams, ka fakti ir! Celtnieki tur pagājušajā nedēļā uzbūvēja dzīvojamo māju.

— Paklausieties, jūs...

— Kociņš Jēkabs, Alfrēda dēls.

— Pilsoni Kociņ, kur jūs dzīvojat — debesis vai uz zemes? Mūsu valstī katru dienu ierindā stājas desmitiem jaunceltņu. Vai tad tā ir nebūšana?

— Soreiz ir, biedri priekšniek. To namu, par kuru es runāju, celtnieki uzbūvēja divās nedēļās!

— Esat gan jūs savādnieki! — milicijas darbinieka balsī ieskanējās atklāta nepatika. — Divās nedēļās celtnieki dažkārt uzbūvē veselu rūpnīcu, bet jūs te man jautat galvu ar kaut kādu dzīvojamo māju...

— Biedri priekšniek, nedusmojieties! Es zinu, ko runāju. Es tos celtniekus pazīstu. Viņi mūsu rajonā cēla veļas mazgātavu veselus trīs gadus! Ielika pamatus un kā akā iekrita. Bet te — divās nedēļās viss gatavs...

— Pilsoni Kociņ, kā jūs nesaprotat? — izmeklētājs nupurina pieri. — Celtnieki var būt dažādi: vieni rāpās ātri, citi — lēni...

— Vispār, biedri priekšniek, jūs runājat pareizi. Taču šoreiz taisnība ir manā pusē. Veļas mazgātavu un dzīvojamo māju būvēja viena un tā pati Puļķīša brigāde.

— Un tomēr, godājams, jūs jaucat divas dažādas lietas. Veļas mazgātava ir veļas mazgātava, bet dzīvojamā māja ir pavisam kas cits.

— Lielas atšķirības tur nav. Abas celtnes gandrīz vienāda lieluma. Bet dzīvojamai mājai vēl garāža piebūvēta.

— Ko jūs teicāt? — izmeklētāja acis pirmo reizi iedzirkstījās interese. — Arī garāžu uzbūvēja?

— Jā, biedri priekšniek! — Kociņš apstiprināja.

— Un māju jau pieslēdza pie ūdensvada.

— Ak arī pie ūdensvada? — izmeklētājs kļuva domīgs. — Jauno namu, kurā es saņēmu dzīvokli, pie ūdensvada pievienoja tikai pēc mēneša.

— Mūsējo — pēc diviem... — Kociņš nopūtās.

— Bet objekts, par kuru es stāstu, arī pie gāzes vada jau pieslēgts!

— Tas nu gan nevar būt! — kapteinis kratīja galvu.

— Pilsoni Kociņ, jūs esat kaut ko saputrojis. Mūsu rajona dzīvojamos namus pie gāzes vada pievienos tikai pēc gada. Tā norādīts perspektīvajā plānā. Pašlaik visi izmanto balonu gāzi. Es arī.

— Jums atkal taisnība, biedri priekšniek. — No sūdzētāja bīkluma vairs nebija palicis ne vēsts. — Bet tikai daļēji. Jūs un es izmantojam balonu gāzi, tas tieša. Bet tiem, kas dzīvo Dillu ielā trīspadsmit, ar balonu meistariem kerot nevajadzēs. Viņi kurināmo saņem tieši no galvenā gāzes vada! Un arī telefons viņiem ir...

— Ko? — tikko dzirdētais nosvērto milicijas darbinieku satrēca galīgi. — Tas ir par trakul — viņš dusmīgi norūca un, nocēlis telefona klausuli, izsauca iecirkņa pilnvaroto. — Kāpēc jūs neziņojat, ka Dillu ielā notiek brēcošas nebūšanas? — kapteinis jautāja ienākušajam kolēģim.

— Neko aizdomīgu šajā objektā neesmu manījis, — pilnvarotais apjucis taisnojās.

— Ak neesat manījis? — kapteinis iesmējās.

— Puļķīša brigāde uzcel dzīvojamo māju divās nedēļās! Saprotāt? Nevis divos gados un nevis divos mēnešos, bet divās nedēļās! Uzbūvē garāžu. Objektu pievieno ūdensvadam. Pieslēdz gāzes maģistrālei un telefona tīklam... Bet jūs neko aizdomīgu neesat manījis.

— Biedri kapteini, — pilnvarotais noplātīja rokas, — fakti atbilst patiesībai. Bet ko es tur varu darīt? Tā taču ir personīgā māja. Dillu ielā trīspadsmit atrodas brigādiera Puļķīša apbūves gabals...

J. PODS

— UN TĀS IR MŪSU ĀRĒJĀS REZERVES...

V. ZAKS

SIMPĀTISKIE DZELZCEĻNIEKI

Skaļrunis atdzīvojās:

— Pilsoni pasažieri! Vilciens iet līdz stacijai «Jelgava» un apstājas visās pieturās!

Tieši pēc saraksta — pulksten deviņos un divpadsmit minūtēs — sastāvs strauji uzņēma gaitu. Nodunēja tilts pār Daugavu. Cik gen punktiģi ļaudis ir šie dzelzceļnieki! Un kā viņi gādā par pasažieru ērtībām! No tādām domām vagoni uzreiz kļuva it kā gaišāki un siltāki.

...Galastacijā elektriskais vilciens nobremzēja pulksten desmitos un četrdesmit piecās minūtēs!

Vai toreiz (pērnā gada 8. decembrī) izdevās uzstādīt jaunu lēnbraukšanas rekordu? Nē. Līdzīgi rezultāti, braucot abos virzienos, tiek sasniegti gandrīz vai katru dienu.

Starp Rīgu un Jelgavu ir astoņas pieturas. Dažās no tām vilciens nostāvē desmit, piecpadsmit minūtes un pat ilgāk. Vai tas notiek ceļa rekonstrukcijas dēļ? Jāšauba. Turklāt — cik ilgi var vilkties dažu nelielu ceļa posmu rekonstrukšana?

Bet, lai nu būtu, kā būdams, pēc vagonā pavadītajām deviņdesmit trijām minūtēm pasažieru vairākumam pret Baltijas dzelzceļa pārvaldi rodas spītīgi izteiktas simpālijas. Un tas ir pilnīgi saprotams. Par vienu un to pašu maksu ļaudis vizina divas reizes ilgāk, nekā vajadzētu. Un, lai cilvēkiem no tik strauja tempa nereibtu galva, tos vēl krietni pūtina gandrīz katrā pieturā.

Tiesa, zināms skaits pasažieru par tādu kārtību šķendējas. Nedaudzki pārgudrinieki domā, ka tik lēni braukt neesot ekonomiski izdevīgi. Atsevišķi kurnētāji pat uzskata, ka, pateicoties dzelzceļnieku gādībai, viņi ne vienu vien reizi esot ko svarīgu nokavējuši.

Bet vai tad iespējams izdarīt visiem pa prātam?

G. URKIS

A. god. b. Terentjev!

Esam saņemusi jūsu atbildi uz fejetonu «Ideāls maisījums». Jūs rakstāt:

«Republikas uzpildes stacijas nav pārdodama eļļa, kas būtu labāka karbās par 200 un 400 gramu. Eļļu uzpilda vienu, divu un piecu litru karbās, jo citā tārā rūpniecība mums nepiegādā. Ņem vērā, ka šādā eļļā tiek pārdota ne tikai atsevišķu marku motocikli, bet arī citu autotransporta līdzekļu vajadzībam, kam uzpilde nepieciešams vairāk nekā 200 gramu eļļas».

Paldies par izsmēlošo un arī operatīvo atbildi, tikai...

Tikai fejetonā ne ar pusplēstu vārdu nebija pieminētas karbas. Tajā bija atstāstītas dūmojoša motocikla vadītāja pārdomas par smērvielu taupīšanas nepieciešamību un eļļas talonu drukatāju izskērdību. Eļļas talonu divsimt padesmit un piecsimt gramu eļļas uzpildīšanai, ko var iegādāties tagad, nekādi nenodrošina moderno divtaktu dzinēju normālu ekspluatāciju. Benzīna un eļļas maisījumam jāatbilst proporcijai divdesmit pieci pret vienu un nevis proporcijai divdesmit pret vienu, kam paredzēti patlaban pārdodamie taloni.

Nevelēdāties pēc degvielas maisījuma sagatavošanas pāri pabkušos padesmit vai simt gramus eļļas liet zeme, autors ar visu sirds kaismu klauzina pie atbildīgu biedru durvīm:

«Ideāls maisījums sastāv tad, — autors centās pierādīt, — ja varētu iegādāties eļļas talonus divsimt un četrdesmit gramu eļļas uzpilde!»

Citiem vārdiem, autors norādīja uz valstiskas pieejas trūkumu tirdzniecībā ar smērvielām, klusībā

cerēdams, ka attiecīgas instances viņu sadzirdēs un ļaus attiecīgus biedrus iespiest eļļas talonus arī moderno motoru vajadzībam, tāpēc ka uzpildes staciju darbinieki, nepieņemot pingu, var izsniegt jebkuru eļļas daudzumu (ņemotā) atbildē redakcijai runa ir tikai par karbu tilpumu.

Mēs, protams, ne uz mirkli nepieļaujam domu, ka Jūs, b. A. Terentjev, tikpat būtu atrakstījies. Par to liecina kaut vai Jūsu atbildes optimistiskā izskaņā:

«Atsevišķas republikas degvielas uzpildes stacijās ir speciāli benzīna tanki ar gatavu maisījumu motociklu uzpildei. Pakāpeniski šādi tanki tiks uzstādīti visās uzpildes stacijās».

Tiesa, dažs labs motocikla vadītājs, izlasījis šo optimisma caurstrāvoto galavārdu, droši vien sarauks pieri. Jo maisījums tankos tāpat būs proporcijā divdesmit pret vienu vajadzīgo divdesmit pieci pret vienu vietā un tāpēc joprojām neatbilst moderno motociklu ekspluatācijas noteikumiem. Lieto eļļu nevarēs pat zemē liet un motorus nāksies bendēt un piedūmot gaisu vēl trakāk.

Bet tas galu galā ir sīkums. Ja jau Jūs, b. Terentjev, runājat par kārbām, Jūs zināt, ko darāt. Turpmāk dažādu motoru īpašnieki varēs pirkt smērvielas šādā veidā un litru eļļas mājas apstākļos ar kantainas glāzes palīdzību sadalīt piecās līdzīgās daļās.

Un nevajadzēs vairs ne jaunu talonu, ne arī Naftas, naftas produktu un cieta kurināmā apgādes un realizācijas galvenās pārvaldes palīdzības. It sevišķi, ja ņem vērā, ka smērvielu tūpišana acimredzot nav realizācijas organizāciju uzdevums.

«DADZIS»

V. ZAKIS

— CIK REIZES JAU ESAT SOLĪJIES DARBA LAIKĀ VAIRS NEDZERT!

— JŌSU UZNĒMUMĀ TIKAI VIENREIZ!

E. OZOLĪNIS

Ledus cirtnis

Pavadījusi viesus, sieva sacīja:

— Dzirdēji? Visi intelligenti cilvēki tagad pievēršas tūrismam. Pat Svilaine. Mēs vienīgie sēžam mājās. Kauna lieta!

— Ja tev ir tāda vēlšanās, rit pat iesim un nopirksim telteni, katliņu...

— Interesanti gan, kāpēc mums vajadzīga teltene un vēl katliņš?

— Kur tad mēs pārgulēsim, no kā ēdisim zupu?

— Zupu no katliņa?! — sieva aizsvīlās. — Par ko tu mani uzskati? Varbūt par zaldātu? Starp citu, es tev neesmu nekāda Svilaine un gulēt esmu pieradusi pati savā gultā.

— Nesaprotu, kāda loma te Svilainei?

— Tu domā, es neredzēju, kādām acīm viņa uz tevi visu vakaru raudzījās?

— Nu labi, labi! Telteni un katliņu mēs nepirksim. Bet tūrisma zābaki, virve un ledus cirtnis tomēr ir vajadzīgi. Kalnos viss var gadīties.

— Vai Jūs nopietni esat nolēmuši tikt no manis valā? — sieva dzēlīgi jautāja. — Starp citu, Svilaine uz to ir spējīga.

— Es tevi lūdzu, liec to Svilaini mierā!

— Ah, skaidrs, tā ir tava ideja! Labi izdomāts! Es tikai nesaprotu, kāda tev vajadzība aizvilināt mani kaut kur tālu kalnos un nogrūst bezdibeni? Var taču vienkāršāk. Un lētāk. Bet vienu gan tu liec aiz auss, Svilaine nav tāda muļķe, lai katru dienu vārtu tev burkānu biezeni...

Es klusēdams noģērbos, satinos segā līdz ausim un sāku skaitīt. Parasti tas man palīdzēja. Tikai ne šoreiz.

— ... Tūrismu izdomājis... — no virtuves bija dzirdama sievas pūkošanās.

— ... Astoņdesmit septiņi, astoņdesmit astoņi...

— ... Tagad man ir skaidrs, kāpēc tā Svilaine uzaicināja mūs sestdien uz savu dzimšanas dienu...

— ... Astoņdesmit deviņi, deviņdesmit, deviņdesmit viens...

— Viņa, protams, par mani jaunāka un allaž cenšas to pasvītrot. Es arī izskatītos ne sliktāk par viņu, ja nevajadzētu audzināt tavus bērnus, bet varētu skraidīt pa mežiem, gozēties upmalās, lēkāt pa klinčiem...

Man kļuva sievas zēl. Trūkos augšā, iegāju virtuvē un sāku viņu mierināt:

— Nu pietiek, pietiek taču! Vai tad tu nezini, cik tu man esi dārga? Un pie Svilaines es sestdien nemaz neiešu. Aiziesi viena. Kā nekā viņa ir tava draudzene. Aiznesīs kādu nieciņu, pateiks, ka vīrs nejūtas vesels, tāpēc...

Sestdien sieva atgriezās neparasti agri.

— Ko? Tu jau izciemojies? Un ko uzdāvināji?

— Nu to, kā viņu sauc, ledus cirtni. Lai tā Svilaine lien savos kalnos, bet mēs... Vai neuzsildīt tev burkānu biezeni?...

V. ĀKIS

— PAKLAU, VAI TU LABI IZLASĪJI TOS SKUJORINGA NOTEIKUMUS!

E. KUNGS

JOKA PĒC

Planugulis pārvērtis pasakas tēl-
nības bērni-parasti rīkojas strādā!

Uz ļautājumu, ko apskatīt —
horasādu vai vārdi, parasti atbildēt
var tikai pēc korīdas.

Mācību Harostrāti nīr gan
pasta ar tiem arhitektiem! Kā nespēj,
tā nespēj radīt kaut ko sadedzina-
šanas dienīgu.

Pozicionāls stils dienīgi spējais
tā, ka līdzās laha pulksteņiem nācīs
uzstādīt modinātājus.

Tomātem, kas zaudējis spēju
nosaukt, nav īpaši vērtības. Cilvē-
kiem — gluži tāpat.

M. ČALIS

— TEICU, NELIDO VIRS TĀ BRŪZA ...

E. RUŠMANIS

Mīļo «Dadzi»!

Kā Tu domā, ko vieglāk izdarīt: apavus salabot
vai pašut jaunus? Es līdz šim uzskatīju, ka apavu
izgatavošana prasa vairāk laika. Diemžēl, tagad esmu
spiesta šo uzskatu mainīt. Un vainīgs pie tā ir viens
vienīgs rāvējslēdzis.

Tiesa, kad sabojājās mana zābaka rāvējslēdzis, es
it nemaz neuztraucos.

— Nieka lieta! — nodomāju. — Kurpnieki salabos
stundas laikā!

Tāču, ieradusies 12. decembrī Livānu Sadzīves pa-
kalpojumu kombināta apavu darbnīcā un noskatīju-
sies, kā pieņemēji sadrūmuši pēta un groza manu
nelaimīgo zābaku, sapratu, ka esmu bijusi pārstei-
dzīga.

— Šito operāciju šogad nevarēsim izpildīt! — viņi
beidzot atzinās.

— Bet man taču tikai jāsalabo vai, sliktākā gadī-
jumā, jāieliek jauns rāvējslēdzis, — centos viņiem
ieskaidrot.

— Nākošgad... — meistari bija nepielūdzami,
— jūsu zābaks būs gatavs lūkstoš deviņi simti sep-
tiņdesmit ceturtā gada trešajā janvārī! — Un, lai es
šo paziņojumu neuzskatītu par joku, izrakstīja kvītī
Nr. 787133.

V. VILKAUŠA.
Preiļu raj.

T. SERGIJEVSKO

Ja mājās ir kārtīgs vīrs, tad nevai
novejas no galvas atkritumu spaņi,
odens un melns.

Darbs jānis ir racionalizators un
labs strādnieks, taču dalkāri savas
organizatoriskās spējas parāda arī
pudēlā.

Sēva sapūta vilcīnis, mēģinājis un
tas saprata, ka viņa nav bijusi mājās
vairākas dienas.

Vai nu... un nu... un nu... un nu...
sagatavo.

Lai man šķinātu, kāds darbojas
man šis darbs.

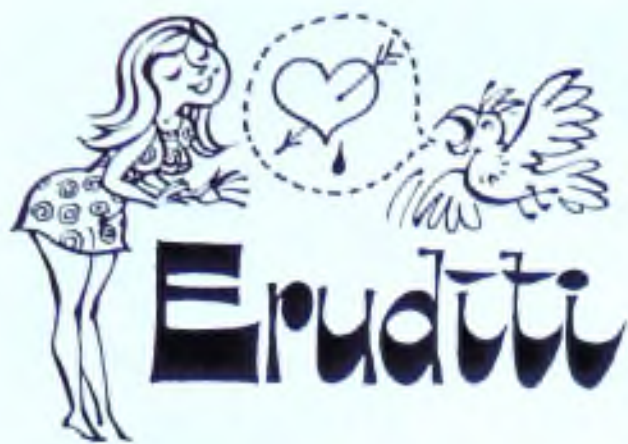
Hečkeris A. GÖTMANIS

DU 75

— SKATIESI TĀ MELNĀ BRIGĀDE ATKAL SAPUTROJUSI!

D. BREIKSS

— Ko jūs, mīļumiņ? Vai tad polietilēna kannas drīkst izmantot benzina glabāšanai? Tā taču ir pašnāvība!

— Bet Pēciša draugs apgalvo, ka tas neesot bīstami...

— Piedodiet, bet jūsu Pēciša draugs acīm redzot ir tumsonis. Burtiski šinīs dienās mēs bijām ciemos pie kāda biedra, kam ciets sakars ar dažām... pētniecības iestādēm, un viņš mums skaidri un gaiši pateica, ka, automobilim braucot, benzīns kannās sakrāties, izveidojoties milzīgs daudzums statiskās elektrības lādiņu, pēc tam rodas dzirkstele un nelaimes gadījuma lieciniekiem atliekot tikai zvanīt uz nulle viens.

— Dievin tētiņ, tad jau labāk braukt ar taksi.

— Tikai ne ar taksi! Mirdzinas viramāsas dēls strādā autoinspekcijā... Un, varat man ticēt, satiksmes negadījumi visbiežāk notiekot tieši ar takso metriem!

— Dievin tētiņ, par ko gan viņiem naudu maksā? Jā, jā, arī vakar televīzijā radīja... jaunpiedzimušu krokodilēnu. Tas izskatījās krietni lielāks par otru, no kuras tikko bija izšķīlies.

— Kas tur ko brīnīties. Atomu gadsimts... Ģenētika! Kāds tuvs mūsu ģimenes draugs nesen stāstīja — tas, protams, nebija domāts presi — ka Amerikā krustojot papagaiļus ar pasta baložiem...

— Re, ko izdomājuši! Bet, saki, lūdzu, kam tas vajadzīgs, ja nav noslēpums!

— Cst!... To es saku tikai jums. Tādas krustotāšanas rezultātā iegūtais pasta balodis varēs adresātam pateikt visu mutiski.

— Dievin tētiņ! Stāsta, ka Rudzpukite...

— Nodzēries tas jūsu Rudzpukite!

— Bet runāja, ka viņam esot vēzis.

— Vai tad jūs nezināt, ka ļaudis vienmēr mīl piepuskot? Mana šuvēja ārstē zobus pie dzejnieka Gribuļa sievas, bet Gribulis jau daudzus gadus iet skūties pie meistara, kura brālis strādā kinostudijā par grimētāju. Lai nu kas, bet viņš visu zina precīzi.

— Tāds aktieris! Dievin tētiņ, par ko gan viņiem naudu maksā?

— Bet vēzis, mīļumiņ... Ir man viens paziņa... Un, lūk, viņš teica: tagad galvenais esot automātiskās stacijas...

— Vai par krimplēnu viņš jums nekā neteica?

— Kur nu! Vai tad aizņemtām cilvēkam atliek laika šitādiem niekiem? Toties par ūdeļādām... Ja, viņam vajadzīgas zilās. Vai jums gadījumā nav tādu sakaru?... Protams, ar piemaksu.

— Viens bija... Un, jāsaka, ne pārāk dārgs... Tagad viņš ir Ziemeļos... Turklāt ar slimu sirdi... Dievin tētiņ, par ko gan viņiem naudu maksā?

— Vai nu tik briesmīgi būs... Esot jau radīta mākslīga sirds... Ar pusvadītājiem... Un ar programētu vadīšanu... Vienā grupā ar manu dēlu mācās meitene, kuras tēvs ir sēpavārs lidostas restorānā... Starp citu, kādu fileju jūs šodien nemsiet — teļa vai cūkgaļas?...

Sarunu noklausījies un pierakstījis
V. LANDO

Daudzpusīgs autors

Būdams zēns, viņš sacerēja dzejoļus par aizraujošiem celojumiem. Jaunekla gados apdziedāja dabu, pieaudzis nodevās intimajai lirikai. Brieduma gados rakstīja dzīvesprieka pilnas komēdijas. Kad bija pāri pusmužam, izmēja laudis satiriskos stāstos. Tad vairākus gadus veltīja filozofisku pārdomu romāniem.

Tagad, būdams pensionārs, raksta autobiogrāfisku dramu, kurā nolēmis parādīt, kā spējīgam literātam citu nenovērtības dēļ visu mužu nav izdevies nodrukāt ne rindīnās.

L. PODNIEKS

„Dadža” konsultācija

JAUTĀJUMS. Ko Neretas velkalos pat ar uguni nesameklēsi?

ATBILDE. Sērkoktņus.

JAUTĀJUMS. Vai taisnība, ka pulksteņi Ventspils autostacijas uzglabāmajās telpās un uz perona darbojas vienādi?

ATBILDE. Savā ziņā — bez šaubām! Jo abi pulksteņi rāda nepareizi.

JAUTĀJUMS. Kāpēc rīdziniekiem un liepājniekiem gāzes plītiņās ar baloniem maksā četrdesmit rubļus, bet ventspilniekiem vismaz divas reizes dārgāk?

ATBILDE. Ventspilniekiem gāzes baloni ik reizes jāved pildīt uz Rīgu vai Liepāju.

Dr. SINEPE

V. ARTAVS

Malējais un galējais

Tas leģējais nav
It visa balsts un pamats.
Un ārējais nav — pārējais
(Darbs, malze, rūpes, amats)
Uz divi kājām cilvēks iet
Un strādā divām rokām...

Imants Auziņš

Tas malējais nav galējais,
Ja gara rinda lokās.
Un spiežamais nav griežamais,
Ja radio iev rokās.

Uz četri kājām mupsis skrien,
Uz divi cilvēks kāto.
Un 1×1 ir allaž 1.
Lai ko lie gudrle prāto.

Stāv malējais, bet galējais
Bez rindas līn pēc alus.
Gan malējais, gan galējais
Reiz, dzerot, atdos galus.

— PAVĀR! ES ZUPĀ ATRADU MATU!
— ZĒL... ESMU PAZAUDĒJIS ĶEMMI...

G. VIMDEOZIS

Nervoza cilvēka piezīmes

Esmu urbanizēts un dzīvoju deviņajā stāvā. Ar bojātu liftu. Esmu atteicies gandrīz no visiem masu informācijas līdzekļiem. Taču darbā no sekretāres un mašīnrakstītājas nav iespējams izvairīties. Tabaka un frankvilizatori nelīdz. Kolēģi smejas. «Pamēģini kaut demogrāfiski eksplodēt,» saka. Medīkiem ir cita teorija. Aiz pilsētas-satelīta vēl esot zaļa zona, bet tajā fitoncīdi. Ja līdzēšot, tad līdzēšot. Vienīgi no ūdens jāizvairās, tas var būt klerāts.

— VISU LAIKU KLADZINĀJA — ZILĀS
TĀLES, ZILĀS TĀLES...

E. RUSMANIS

Kad vienā jaukā dienā redakcija saņēma sūdzību, ka Daugavpils Elektrisko instrumentu rūpnīca sākusi nodarboties ar pieminekļu uzstādīšanu, neviens tam līgā negribēja ticēt.

— Muļķības! — atskanēja balsis. — Pārpratums un vairāk nekā. Ir taču vispār zināms, ka šis ļoti svarīgās rūpnīcas kolektīvs cīnās par roku darba izskaušanu, izgatavo dažādus aparātus, instrumentus un ierīces, kas atvieglo strādnieku darbu... Bet te pūkšņi — pieminekļi! Nē, nē.

Taču katra sūdzība, ticama vai neticama, ir jāpārbauda. Tāpēc piezvanīju uz Daugavpili mūsu ārstata korespondentam.

— Paklausies, — sacīju, — te pie mums, Rīgā, klist baumas, ka jūs Elektrisko instrumentu rūpnīca sā-

— Jūs nepārklausījāties. Tas ir kaut kas grandiozs!

Mans sarunas biedrs bija krietns cilvēks. To es zināju. Taču, goda vārds, šoreiz man viņam negribējās ticēt. Tāpēc sāku lādzīgo viru siki jo siki iztaujāt.

— No kāda materiāla tas teiksmainais piemineklis būvēts? No marmora?

— Nē, no dzelzs.

— Tādu milzeņu Elektrisko instrumentu rūpnīcā taču nebūvē!

— Tas nemaz arī nebija jādara. Pieminekli daugavpīliešiem izgatavoja un samontēja Urjupinskas rūpnīca.

— Bet kā tad septiņus metrus garais monuments atceļoja uz Daugavpili?

— Pa dzelzceļu.

— Tādu milzeni nemaz nevar dabūt cehā iekšā.

— Tāpēc jau arī demontēja divas mašīnas, kas trāpījās ceļā. Ja neticat, atbrauciet un paskatieties paši.

Un tā nu nākamajā dienā es biju Daugavpilī.

Sameklēju Elektrisko instrumentu rūpnīcu, iegāju montāžas un tinumu cehā un patiešām ieraudzīju septiņus metrus augstu milzeni.

— Bet, godājamie biedri! — es sašutis iesaucos. — Kas tie par jokiem? Tas taču nav nekāds piemineklis, bet gan visparastākais stelāžu celtnis.

— Tā vis nav, cienijamais biedri, — strādnieki man aizrādīja. — Kad šo mašīnu nopirka un par to samaksāja četrus tūkstošus astoņ-

— Esi nu tik labs un pleskati, lūdzu, Alojasa cema padomes darbiniekus. Citādi vēl var iznākt nepatīkamas.

Lielā, redzi, isumā šāda. Kopš 1965. gada mūsu aka valrs negrib līgā darboties. Kad paziņojām par to cema padomes laudim, viņi bez liekas runāšanas apsoliya uzbūvēt 1966. gadā jaunu aku.

Cienijamo „Dadzi”! Tagad jau ir 1974. gads, bet tie solītāji mūsu aku joprojām rok. Tā jau viņi zemeslodei var izrakties cauri. Un tad var iznākt diplomātiski pārpratumi.

Jūras ielas 28. nama iedzīvotāji
A. DROZDS, E. RUMBERGA,
L. BRAMANE un citi

— URĀIII KLĀT ESAMI JAU REDZU HORIZONTU!

D. BREIKES

INDIVIDUĀLISTS.

O. VĪNDEZIS

Maģisks uzraksts

Specapkalpošana. Pirmajā brīdī šis vārds šķiet drusku nesaprotams, pat noslēpumains. Bet, ja cilvēks padomā, tad tomēr iespējams to atšifrēt. Nu, protams, mūsu pilsētā atkal iebraukuši mākslinieki, sportisti vai tūristi. Un tieši šajā sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumā viņi brokastos, pusdienos un vakariņos. Tāpēc pārējiem te pie durvīm nav ko klausīties.

Tomēr dažreiz aiz izkārtnes „Specapkalpošana” slēpjas pavisam kas cits. Piemēram, aiziet cilvēks uz restorānu un norunā, ka ap pulksten 15 ieradīsies ar iebraukušajiem radniekiem paēst pusdienas. Restorāna darbinieki ir ļoti laipni. Viņi labprāt pieņem pasūtījumu un apsola, ka viss būs vislabākajā kārtībā.

Bet, kad norunātajā laikā pusdienotāji ierodas, viņus pie durvīm sagaida skaidri salasāms uzraksts „Specapkalpošana”. Neviens arī nedomā viņus ielaist. Pat sarunās neielaižas...

Ko tad isti šajā laikā apkalpo restorāns? Atklāti sakot, neko. Darbinteki mierīgi spriež par to, kā labāk apkalpot apmeklētājus!

Dzirdēts, ka šāda paraša ieviesusies ne vienā vien vietā. Un, ja tā turpināsies, tad radniekiem šādā vajadzēs staigāt ar tukšiem vēderiem. Bet tie, kas staigā ar tukšiem vēderiem, dažkārt kļūst ļoti nervozi. Viņi var sākt rakstīt sūdzības. Un ko tad?

E. JUMĀRS

— TĀDAS POGAS NEŠUJAMI!

B. RUSMANIS

PERFOKARTES

Rūpīgi aplūkojis abas perfokartes, sacīju Jankam:
 — Šis raksturojums man diezkā nepatīk.
 — Kāpēc? Tas taču tikai nedaudz atšķiras no manējā!
 — Tavējā caurumi izvietoti pavisam citādi...
 — Tiešām? Nebiju ievērojis, — Janka noskuma.
 — Bet kā tu to izskaidrosi?
 — Cūcība!... Izrēķināšanās, vairāk nekā...
 — Smieklīgi! Kādi gan tev varētu būt rēķini ar metāla kastī?
 — Ej nu sažini! Varbūt šim trumulim likās, ka es to pēc elļošanas nevižīgi noslauku... Neizdibināmi ir elektronu ceļi mikromodulos.
 — Neko teikt, jauka situācija! — Jānis norūca.
 — Izlasis viņu trumulis perfokartes, kuras mūsējais saurbina, un meistarū kursu mums neredzēt kā savas ausis! Bet es tā biju cerējis, ka varēsim mācīties kopā... Vai tiešām no šī sasodītā strupceļa nav nekādas izejas?
 — Ir! — es pēkšņi iesaucos. — Padod šurp savu raksturojumu!
 — Tā kā caurumsitējs stāvēja tepat uz galda, izgatavot otru perfokarti — precīzi tādu pašu kā Jānim — bija minūtes darbs.
 — Kauliņi mesti! — es teicu nobālušajam draugam. — Tagad vai nu pieņems mūs abus, vai arī...

Uzņemšanas komisijas priekšsēdētājs mani uzlūkoja tik dūsmīgi, it kā es būtu viņu personīgi apvainojis.

— Jaunais cilvēks, trešo reizi jums atkārtot: ar tādu raksturojumu jūs vajadzētu sūtīt nevis uz kursiem, bet pavisam uz citu vietu! Spriediet pats — jūs laboratorijā vairākkārt rīkojāt iedzeršanu, izcietāt sodu par huligānismu un valsts ipašuma izlaušanu...

— Kas jums tādas mulķības stāstījis?
 Priekšsēdētājs ar nopūtu man pasniedza perfokarti.
 — Bet manū draugu Tauriņu Jāni ar tādu pašu raksturojumu jūs taču uzņēmāt!

— Nevar būt, — priekšsēdētājs, rakņādamijs kartotēkā, murmināja. — Kā tad! — viņš pēc brīdina piebilda. — Tauriņam ir tumši mati, bet jūs esat gaišmatis. Viņam raksturojums ir lielisks. Protams, būtu jūs tumšmatis...

Man šķita, ka viens no mums abiem ir noteikti sajucis.

— Kāda šeit nozīme matu krāsai? Vai tad nav vienai...

— Nav vis, jaunais cilvēk! Jo, redzat, sagatavojot raksturojumus gaišmatāmajiem, mašīna izmanto vienu, bet tumšmatāmajiem — otru, visai atšķirīgu kodu...

M. GAILIS

— ZOOTEHNIĶIS TEICA, LAI LOPIŅI PAELPOJOT DRUSKU SVAIGU GAISU...

E. KUNGS

Dzeltenā stāvlampa

Man traki iepatikas šī lampa. Minājos, minājos pie letes, nopūtos, tad apņēmīgā balsi teicu:

— Lūdzu, izrakstiet to dzelteno!

Piemilīga pārdevēja ilgi sāņoja, bet papīrs bija plāns un šaurs, abažūrs milzīgs, un kastes, nē, kastes šīm lampām nenākoties.

Beidzot mēs vienojāmies, ka iesaiņoto kātu es ne-siņu vienā rokā, bet abažūru — tāpat neiesaiņotu — otrā rokā. Kaut kā jau mājās tikšu.

Priecīgs izgāju uz ielas. Iesaiņoto kātu pasitu padusē, bet otrā rokā lepmi nesu dzelteno...

— Ei, sveiks! — kāds man uzsita uz pleca. Rūdis!

— Nudien, nebūtu tevī pamanījis!

Viņš mani nebija «pamanījis» jau piecus gadus. Mēs sen vairs nesasveicinājāmies. Ko tur runāt! Rūdis dzīvo pa priekšniekiem, es tā arī paliku parasts māl-deris.

— Skatos, kas par varenu lampu! Un tad ieraudzīju tavu pakausi, vecais! Tas taču Janka, mans skolasbiedrs! Nu, kā klājas? Kā dzīvo? Saki taču vienu apaļu vārdu! Nopircis šitādu šedevru un uzreiz negrib runāt ar veciem draugiem. Zini, es kādu minūti varu. Ieskrīsim «Aromātā», ierausim pa gra-ki-tim, parunāsimies. Jā? Kur šitādu lukturi izrāvi? Tu gan esi velna puika!

Iespraucāmies «Aromātā», bet tur ļaužu, ka biezs. Es jau gribu Rūdim teikt, ka jāiet vien ārā. Te uzreiz viena dāma sauc:

— Nāciet šurp! Te lūlīn būs brīvs. Kūku es varu apest, arī kājās stavot. Brīnišķīga lampa!

Apsēdāmies. Bet «Aromātā» tomēr ir traki šauri un abažūru man nav kur nolikt.

Bet tā pati dāma nu jau savu kūku ir pieveikusi un saka:

— Dodiet, es paturēšu jūsu mantiņu. Te jau cil-vēkam uz galvas kāpj. Nemiet, dzeriet ka-fiju! Un kas vēl jums bija? Balzāms? Lūdzu!

Uz pirkstgaliem lavierēdama caur pūli un pa ce-lam purpinādama: «Sanākuši te visādi, kam nav kur laiku likt. Kā te kārtīgs cilvēks lai savu balzāmu iedzer?», viņa vēl atnesa no letes tasīti ar divām konfektēm «Vāverīte».

Sēdējām ar Rūdi, runājām par dzīvi, dāma stāvēja blakus un turēja abažūru, bet visi pārējie vēlīgi uz mani noraudzījās. Man bija nepareizi labi ap dūšu.

Bet par Rūdi es laikam esmu bijis galīgi nepareizs

domās. Viņš ir sirdsilvēks. Sestdien rīko šašliku vakaru. Un es būšu viņa viesis! Uzpūtenis esmu bijis. Taisni vai jāsmejas...

Pēc brīža gāju tālāk. Kāda vecenīte uz ielas, pie-nākusi man klāt, teica: «Vai, dēliņ, un es domāju, ka tu ķirbi nes. Kāda smuka lampiņa! Nes, nes mājās,» un aizgāja smaidīdama.

Un tad es satiku meiteni. Baibu. Savu skolas gadu sapni. Liekas, viņa pašreiz draudzējās ar Zigi, bet es... Es viņai vienmēr esmu bijis Toricelli tukšums.

— Sveiks! — es teicu un necerēju, ka mani vispār pazīs.

— Ai, Janci! — Baiba iesaucās. — Kāda tikšanās! Cik labi tev piestāv šī lampa! Kā harmonē ar ma-tiem! Kur tu tādu šedevru pēmi?

Viņa smaidīja, viņa bija jautra, viņa mani pazina un galu galā, pati to nemaz nemanīdama, pagriezās un nāca man līdzi.

Es apmulsu. Patiesi, gāju, apkampis milzīgo lampu kā senu laiku sikstulis naudas podu. Jutos neērti. Cit-kārt es būtu brīvi kaut ko stāstījis, smējies un droši vien turētu Baibas roku savējā — šādu brīdi garām palaist taču grēks!

Liekas, es viņai patiku. Acis, kādas viņai bija acis! Milzīgas. Un zīlītēs atspīdēja kaut kas dzeltens. Vai tā bija saule vai varbūt mana lampa?

Mēs apsēdāmies parkā uz soliņa. Mana sirds aiz laimes bija gatava kā putniņš izlekt no krūtīm, uz-mesties koka zarā un sākt vīterot.

Sarunājām jau šovakar aiziet kopā uz kino, pēc tam kaut kur pasēdēt. Es pateicībā satvēru meitenes roku un... trauslais abažūrs izkrita un saplisa tūk-stoš dzeltenos gabaliņos.

Tai pašā mirkli es dzirdēju, kā meitene saka:

— Nu tad es iešu. Žēl, ka tā iznāca.

— Bet vakarā?

— Varbūt citu reizi, Janci! Liekas, sāk mākties. Tādā laikā labāk sēdēt mājās.

Tie bija meli. To es skaidri redzēju viņas acīs. Tur nebija vairs nekā dzeltena un mirdzoša. Ne saules, ne manas lampas atspulga. Tikai es — pelēks, niecīgs un neinteresants.

Un meitene aizgāja. Mugurā viņai bija dzeltens mēteliņš. Ap slaidajiem stilbiem apspīlēti dzeltenī zābaciņi...

KATRĪNA BOZIN

LIETPRATĒJI

Tā bija tiešām burvīga aina. Moderni iekārtotas istabas vidū — garš galds. Tas vai likst no ēdienu un dzērienu pārpilnības. Senās Romas slavenie gardēži zālā skaidībā nobālētu, ieraugot tos kulinārijas brīnumus, kas te gozējās uz šķīvjiem, blodām, blodiņām. Un ap galdu — ak, tavu jaukumu! — smaidošas sejas, pakalpiņas rokas un sajūsmas pilnas sirdis.

Dūnu sagades kantora galvenais grāmatvedis Hamilkārs Ūkēns un viņa laulātā draudzene Helēna rīkoja balli. Iemesls nebija grābts no zila gaisa: par gada bilances precīzu pieslēpšanu Ūkēns bija saņēmis solidu prēmiju.

Turēdamies pie principa «Kompāniju mazu, bet solidu!», Ūkēni bija uzaicinājuši viscienījamākos viesus. Tāpēc uzrunas un apsveikuma vārdi izskanēja ļoti svinīgi. Kad tie sāka apsīkt, pirmais salikums bija remdēts un arī dzērieni gana baudīti, visus pārņēma gluži elēģisks noskaņojums.

Tad pārvaldes revidents Oto Tekums, kuru iejutīgā rakstura dēļ mīli sauca par Otiņu, laiski gremodams nēga asti, apvaicājās, vai godājamie klātesošie ir redzējuši mūsu hokejistu pēdējo spēli.

— Nu, protams! — dūnu bāzes darbiniece Cilda Klusberga iesaucās un lēpni paraudzījās uz pārējiem. — Mums ar vīru tokš ir abonents uz visām spēlēm!

— Ak tā? Kurā sektorā? — frizētavas vadītāja Lonija nodūdoja. — Es jūs ta kā neredzeju...

— Brīnums gan! Mēs sēžam vislabākajās vietās. Pašā vidū.

— Bet mums mājās jau ir trīs suvenīrripas, — neuzkritoši uzminusi vīram uz kājas, sarunā iejaucās ģimenes mājiņu arhitekta Šimoda laulātā draudzene. — Ah, kā man patīk hokejs! Ah, kādi vīrieši! Kā viņi kaujas! Tas ir tik šarmanti...

Pa tam Otiņš bija ticis galā ar nēga asti un paguvis to aplacīt ar glāzīti konjaka. Arī pēc viņa domām hokeja sacensību abonements bija augstu vērtējams. Viņam pašam dabūt abonementu bijis grūtāk nekā uzbūvēt vasarnīcu ar angļu kaminu. Bet galu galā, kas nevar tikt pie hokeja abonementa, tas nav nekāds vīrietis, vai ne?

Protams, protams, lai gan kantora priekšnieka Kramzaka sieva domāja, ka viņai un viņas vīram tāds abonements bijis, nebijis, viņi iet uz sacensībām ar saurlaidēm... Tā viņa lielākie hokeja cienītāji un lietpratēji pie šī galda.

— Pats par sevi saprotams, — namatēvs galanti paklanījās uz

priekšnieku pāra pusī. Un, vēlēdamies sarunu pagriezt cita virzienā, piebilda, ka sievietes tiešām labprāt skatoties hokeju, tomēr pēc viņa novērojumiem šis sports esot vairāk piemērots vīriešu nerviem.

— Bet, biedri Ūkēn! Bet, Hamilkār! — dāmas koķeti sašūta. — Kāpēc tā?

— Es pateikšu, — Kramzaks kā diriģents zizli savicināja zobu bak-

stāmo. — Tikai vīrieši spēj izprast visus kombināciju smalkumus. Re, ja hokejists piespēlē pa labi, bet pats aizskrien pa kreisi un viens ka plēsts nak šim no muguras, tad tas, kas ir pa labi, izdara mapu kustību, lai pretinieks ietriektos apmalē, un pats aizsauj ripu pa kreisi, bet kreisais malējais ripu atdod tam aizmugurējām, kurš nekavējoties jopro uz vārtiem un pēdējā mirklī piespēlē savējam, kurš pēkšņi izsaujas no vārtu aizmugures, tad tas ir hokejs! Tālāk vairs nekāda maksla nav vajadzīga. Tankš — un ripa tiklā!

Visi pacilāti aplaudēja.

— Nu tad uz hokeja skaistumu! — Ūkēns pacēla glāzi.

Aicinājums guva nedalītu atsaucību. Tikai Ūkēnu Mudīte un jaunais puisis, kas viņai sēdēja blakus, par hokeja skaistumu, skiet, nelikās ne zinis. Šim puisim bija pagari

blondi mati un tādas pašas salmu krāsas ūsas. Viņš kaut kā isti neiederējās pārējo solido viesu vidū, bet, kā ģimenes apspriedē bija izteikusies Ūkēna cienīgā, dievs ar viņu: ja jau bērns tā uzstāj, lai tas zellīs nāk arī un sēž. Kur pietiks divpadsmitiem, nepaliks tukšā arī trīspadsmitais. Nebūsim sikumaini!

— Bet es uz hokeja rēķina jau esmu nopelnījis gandrīz simt rubļu. — Otiņš kautrīgi atzinās.

— Simt rubļu?! — Klusbergas vīrs salēcās. (Fricis Klusbergam ir sava «Volga» un derīgas pazišanās visu savienoto republiku galvaspil-

sētas.) Uz hokeja rēķina? Kā?

O, tas esot ļoti vienkārši, Otiņš paskaidroja. Viņu pārvaldē pirms katra mača organizējot tādas mazas derības. Katrs iemaksājot trīs rubļus un uz lapīnas uzrakstot gaidāmo rezultātu. To ieliekot aploksnē un aizlīmējot. Viņš tik labi un pamatīgi esot iepazinies ar visām komandām, viņu stikiem un niķiem, trumpjiem un Ahila papēžiem, pat ar katru spēlētāju, viņa ģimenes stāvokli un, hm, jā, arī ar kreisajām gaitām, ka jau iepriekš nemaldīgi varot pateikt — rezultāts būšot tik un tik viņu vai mūsējo labā. Pēc tam viņam atliekot tikai paņemt nespeciālistu samestos rubļus.

Nu, tas varējis notikt vienīgi tāpēc, ka Otiņa bukmēkerībā nav piedalījušies lielāki lietpratēji, jo pretējā gadījumā tā naudīna būtu nokļuvusi pavisam citā kabatā... Šimods pavīpsnāja tā, ka divu domu nevarēja būt, par kādu kabatu viņš runā.

— Bleķis! — noliktavas pārzinis Strebelnieks iebreca, censdamies pieslieties kājās. Tas viņam neizdevās. — Vajag nopirkt... div-divdivdesmit ieejas biļetes... un... uzssist gaisā! Tad ti-ik... nāk naudīna! Pro-zit!

— Atvamojiet, bet tas ir vulgari, — Lonija savieba apaļās lūpas.

— Otiņ, vai jūs labāk nepastāstītu, ja dāmām nav iebildumu, par tām hokejistu kreisajām gaitām? — Ūkēns centās nožmīgt strīda digli.

Sievietes nogaidoši smaidīja, bet Kramzaka cienīgā deva atļauju:

— Ah, te tak visi ir pieauguši. Jaunie laudis? Paskatieties, viņi ir pārāk aizņemti ar sevi un mūs ne redz, ne dzird.

— Tad nu tā, — Otiņš klusināja balsi. — Uzbrucējam Klabatniekam ir sieva un divi mazi bērni. Bet Avotu ielā dzīvo...

Baigais kauslis. Brutāls tips. Ar Tauriņa izdauzitajiem zobiem apbērti visi hokeja laukumi. Bet tas nav galvenais. Janka jau ir krietns hokeja gados — tā ap trīsdesmit pieci. Četras reizes precējies. Kopā astoņi bērni. Bet vai jūs zināt, ko šis krampis vēl dara? — Klusbergs čukstēja. — Viņš...

Stāstījums izraisīja nelielu sašutuma vētru. Klusbergs uzvaroši paskatījās uz Otiņu.

— Un tomēr, — Lonija iečivinājās, — jāprot cienīt kaislības, kad tās plūst pāri malām! Priekā! Par mīlestību!

— Jā, — slaucīdams muti, Kramzaks rūca. — Mēs te, spēka zari, spriežam par vīrišķīgo un drosmīgo sportu, bet mūsu jauneklis tur viņā galā ne runā, ne ēd, ne dzer. Fui, jaunais cilvēks! Vai tad jums nav savu domu par hokeju kā tādu un mūsu meistarkomandu vispār?

Uzrunātais atrāvās no Mudītes pleca un vainīgi pasmaidīja:

— Ko es varu teikt... Spēlē, kā prot, cenšas, protams, tas ir viss...

— Te nu ir šodienas jaunatne! — Fricis Klusbergs sasīta plaukstas. — Par sportu neinteresējas. Tikai ģitāres, visādi blībābi un šeiki. Jums, mans mīlais, droši vien jau ir kādi divdesmit gadi, bet sports un hokejs laikam gan ir tikpat tāli kā Auna zvaigznājs.

— Tā nu gluži nav, — puisis pasmaidīja. — Tieši tad, kad gāju uz Sporta pili, es iepazinos ar Mudīti.

— Vai tad jums arī ir abonents? — Otiņš vaicāja ar neslēptu interesi un gandrīz ar cieņu.

— Nē, — puisis atkal pamirdzināja zobus. — Mani laiž iekšā tāpat.

— Ak tā? Tik kolosāls blats?

— Vai tad jūs viņu nepazīstat? — Mudīte iesaucās. — Tas taču ir Jānis Tauriņš, viņš spēlē... Bet, piedodiet, kas jums notika?

— Spe-ci-ā-lists! — Otiņš indīgi uzņāca Fricim Klusbergam.

— Un jūs? — Fricis atsaucās.

— Vai zināt, kas jūs tāds esat?

— Mīļie draugi, — namamāte izmeta glābšanas rīnķi, — kāds brīnišķīgs pārsteigums! Pacelsim glāzes par mūsu mīlo hokejistu, mūsu viesi un Mudītes draugu Jāni Tauriņu!

Atskanēja dārdošs aplausi. Ūkēns pats atpaukšķināja šampānieša pudeli. Visa hokeja lietpratēju sabiedrība sirsnīgi smaidīja.

J. ROBS

Šluota

LIETUVIEŠŲ HUMORA
UN SATĖSOS ŽURNALS

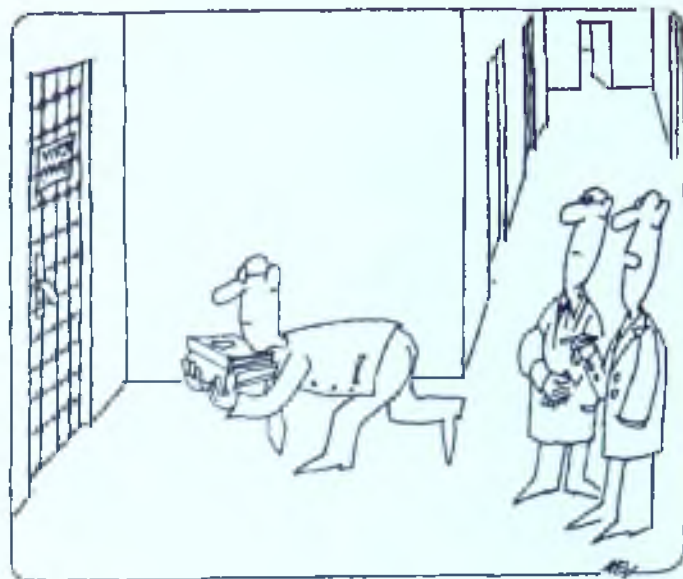
— MESAPROTU, KUR TE
GADIJAS BILĖŠŲ KONTROLIERIS!
V. VERLAUKS

BEZ VĀRDIEM.
V. VERLAUKS

BEZ VĀRDIEM.
A. DELTUVA

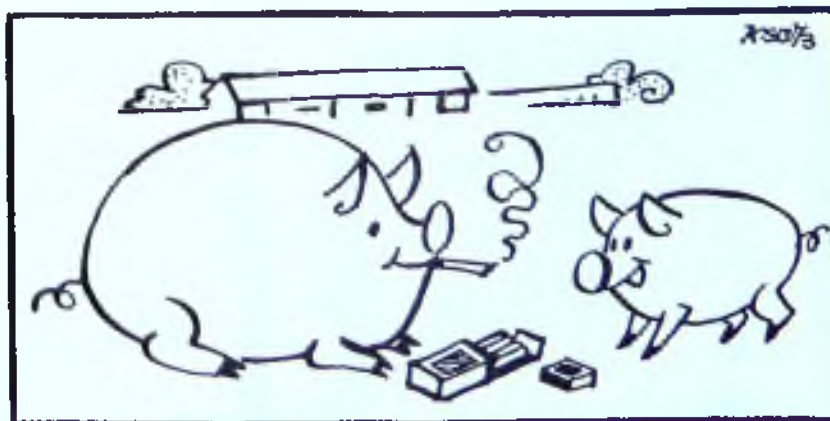
— VIŅS NAV PIELĪDĒIS, BET TIESĀM REIMATĪKIS.
A. PAKALNIS

BEZ VĀRDIEM.
Z. ŠTEINIS

BEZ VĀRDIEM.
A. PAKALNIS

— PĪPĒI
— GRĪBU TIKT VAIĻĀ NO LĪEKĀ SVARAI

J. KASČONS

Labvēlības upuri

Teikšu atklāti: zemletes tirdzniecību es neatzistu un paziņāšu saites ar veikalu darbiniekiem nepinu. Tāpēc vienā jaukā dienā vai, pareizāk sakot, vienā sasodīti drūmā vakarā, kad mūsu dzīvokli iebruka paprāvs draugu pulks un ņēmas mani urrāt un sveikt ar sen pagājušu jubileju, es atrados ļoti neapskaužamā stāvoklī.

— Ledusskapis kā izslaucīts, — sieva nosarkusi čukstēja un bezpalīdzīgi plātīja rokas. — Ko liksim galdā?

— Neuztraucieties! — negaidītie viesi, skali trokšņodami, cēla galdā dzeramo. — Te būs konjaks, te viņjaks, te rums un te vienkāršais, bet sasodīti labais mūsu pašu šnābītis!

Ieraudzījis tik lielu bateriju, es jau bez dzeršanas sajutu nepatīkamu reiboni un nospriedu, ka šoreiz ar principiem nav ko rēķināties. Steigšus uzmetis mēteļi plecos, skrēju uz tuvāko pārtikas veikalu.

— Vai nevarētu dabūt kaut ko labāku? — norādīdams uz putrainu desu un lēto zilcu, kas greznoja lētī, lūdzoši vaicāju. — Mēs abi ar sievu strādājam redakcijā. Zemletes tirdzniecību neatbalstām, bet šoreiz ir tāds ārkārtējs gadījums...

— Es jūs pazīstu! — pārdevēja vēlīgi uzsmaidīja. — Jums ir smuka sieva. Tikai ļoti kautrīga. Es jau sen gribēju viņai piedāvāt kaut ko labāku. Vai nevēlaties čehu aknu desu?

— Būšu jums ļoti pateicīga, — es atviegloti uzelpoju un pasniedzu pārdevējai no mājām paņemto šokolādes tāfelīti. — Ja būtu iespējams, tad, lūdzu, veselu kilogramu.

— Lūdzu, lūdzu, — mana glābēja apsoliya un sāka rakņāties zem letes. — Arī šķinkīti iedošu un cieti nožāvēto desu.

Ielīnusi pirkumus vairākos papiros, pārdevēja ziņbenīgi uzmēta vistokli uz svariem, tikpat veikli to noņēma un iebāza manā portfeli.

— Astoni rubliši, — viņa iečukstēja man ausī. — Ediet veselī!

Bez mazākās domāšanas samaksāju astoņus rubļus un, sirsnīgi jo sirsnīgi pateicies, steidzos mājās. Kaut kur zemapziņā iebrēcās aizdomu velniņš: «Vai tikai tā bodniece tevi neapskaitīja?» Bet es to nekavējoties apklusināju: «Neesi sīkumains! Pārdevēja bija tik laipna! Dažas minūtes pirms veikala slēgšanas sadabūja tādas gardumus! Viņa peņinījusi, lai tu rīt viņai pasniegtu vēl vienu tāfelī šokolādes!»

Kad nākamajā dienā iegāju veikalā un noliku

savas glābējas priekšā kārbu ar šokolādes konfek-
tēm, viņa skaļi pateicās, tad pačukstēja:

— Mazliet pagaidiet! — un kaut kur nozuda.

Bailīgi pagriezu muguru prāvajam sieviešu pulim, kas stāvēja rindā un mani naidīgi aplūkoja.

— Devīni divdesmit! — atgriezies pēc minūtem piecpadsmit, labvēle tikpat klusi teica un sniedza man paprāvu paku.

Gribēju sacīt, ka šoreiz man nekas nav vajadzīgs, taču sieviešu armāda sāka dūkt tik draudoši, ka neriskēju pat muti atvērt. Drebošiem pirkstiem noliku uz leles naudu un metos no veikala laukā.

— Uz to bodi es vairs neiešu! — pārnācis mājās, paziņoju sievai. — Skaties, ko tā lahā man atkal iedeva! — Un es uzmetu uz galdā veselu lērumu desu.

— Vajadzēja taču pateikt, ka mums nevajag tik daudz desu, — sieva smiedamās mani pamācīja.

— Kā es viņai to varēju pateikt? — smagi nopūties, taisnojos. — Cilvēks taču apvainotos.

— Nu labi, labi. Rīt es pati viņai pasacīšu, ka mums neko speciāli atstāt nevajag, — mani žēlodama, sieva apsoliya un nākamajā dienā atnesa no veikala cūku ribiņas.

— Tev taisnība, — nodūrusi acis, viņa atzinās.

— Kaut kā neērti ņemti, ja cilvēks speciāli tev kaut ko atstājis.

Kādu mēnesi mēs katru dienu nesām no veikala gan desas, gan šķinķi, gan cūku kājiņas, gan liellopu astes, gan tītarus, gan vistas... Edām paši, apgādājam paziņas, sūtījām radiem un tomēr nespējam visu sapirkt patērēt.

Beidzot es pacēlu balto karogu un ierosināju:

— Kur ir teikts, ka noteikti jāiepērkas mūsu pašu gastronomā? Iepirksimies kādā citā veikalā!

— Tev taisnība, — sieva žigli piekrita. — Kā gan tas mums agrāk neienāca prātā? Pilsētā taču ir tik daudz veikalu, kuros nav pazīstamu pārdevēju.

Vienu nedēļu dzīvojām ka visi normāli cilvēki. Pirkām, ko gribējām, un edām, cik varējām. Otrā nedēļā labvēle pati ieradās pie mums.

— Es domāju, ka jūs esat saslimuši, — viņa priecīgi čaloja. — No sētnieces uzzināju adresi un, lūk, atnesu jums vistu akniņas.

Iepirkties citos veikalos vairs nebija nozīmes. Nesām atkal katru dienu no mūsu pašu veikala šķinķi, desas, cūkas galvas, liellopu astes, tītarus, vistas un zāvētas ribiņas. Edām paši, apgādājam paziņas, sūtījām radiem un tomēr visu nopirkto nespējam patērēt.

— Man pietiek! — es beidzot sadusmojos ne pa jokam. — Galu galā tā mēs aiziesim bojā! Rīt pat darīsim zināmu mūsu labvēlei, ka esam kļuvuši veģetārieši.

— Tu esi ģēnijs! — sieva mani apkampa. — Tāda ideja varēja rasties tikai ista vīrieša galvā! Ejām uz veikalu! Un tūlīt!

— Ak, gribat kļūt par veģetāriešiem?! — uzklaušījusi mūsu ne visai sakarīgos paskaidrojumus, labvēle apmuls, bet tikai uz mirkli. — Tas taču ir brīnišķīgi! — viņa sasita plaukstas. — No rītdienas es strādāšu sakņu veikalā! Pienāciet vakarā, es jums atstāšu pāris burciņas marinēto sēnišu un kādu kastīti apelsīnu...

J. JUZEFS

DZIDRA RINKULE-ZEMZARE

EPISTOLĀRI KOMENTĀRI

PĀVAM

Ak, cienījamais Pāv! Tā laikam ir liela pārdošība no manas puses, ka iedrīkstos Tevi traucēt. Bet, ja nu visi Tevi tā cildina un apbrīno, tad arī es nolēmu vienreiz tā ciešāk uz Tevi paskatīties. Un nenožēloju. Bija vērts! Tu patiešām esi ievērības cienīgs putns. Bet visimpozantāks Tu izskaties tad, kad izplet savas astes vēdekli. Visās varavīksnes krāsās tas zaigol! Un pat varavīksne nobāl Tavas astes priekšā. Varavīksnei ir tikai septiņas krāsas, bet Tev vēl ir noskaņas — toņi un pustoņi.

Tev ir arī sieva — jaunā pāviene. Viņai gan nav tik krāšņas astes kā Tev, tomēr viņa lepojas ar to pašu Tavējo. Viņai pilnīgas tiesības to darīt.

Jums ir arī mazi pāvēni. Viņi līdzīgi Tev prot izplest astes un cēli grozīties. Laikam jau katrai putnu sugai ir savas tradīcijas.

Reiz es Tev ieminējos par lakstīgalu.

— Nepazīstu tādas, un neko arī par viņu negribu zināt, — Tu atcirti. — Neiešu jau ar katru pelēksvārci draudzēties!

Jā, laikam jau tas ir pareizi, ka pāvi draudzējas ar pāviem, bet dziedātājputni — ar dziedātājputniem.

Varbūt arī lakstīgala par Tevi neko nav dzirdējusi?

Tu saki — tas nevar būt! Bet — kāpēc ne?

GAILIM

Tu esi putns ar savu īpatnēju balsi un savu dziesmu. Un Tava dziesma aizskan tālu.

Tu pats mosties agri un mudini arī citus celties. Tāpēc Tu esi izslavēts kā čakls, gudrs un derīgs putns, Gaili!

Nevienam citam putnam nav tādas dziesmas kā Tev. Pat vistām nav, ar kurām Tu mīti zem viena jumta.

Agrāk cilvēki pēc Tavas dziesmas noteikuši laiku. Vēl sirmākā senatnē ticējuši, ka tā spējoja pašu nelabo aizbaidīt.

Jā, gaiļa dziesma — tā nav parasta dziesma. Tajā saklausāms saules lēkts, sauciens celties, dzīvot un strādāt! Tā ir laba, visiem vajadzīga dziesma.

Tikai savādi, ka Tu vienmēr meklē kaudzi, uz kuras pakāpties.

Vai tad bez kaudzes nevar? Vai bez tās dziesma neskanētu?

— TAVA MAMMA JAU KNAPI CIRVI VAR PACELT.
— TAS TĀPĒC, KA VIŅA NENODARBOJAS AR FIZKULTŪRU...

G. VINDERZIS

B. KAČS

(„Süddeutsche Zeitung“, Minhene)

ĪPAŠUMS UZLIEK PIENĀKUMUS

VIENS NO RIETUMVĀCIJAS KONSTITŪCIJAS
PANTIEM UZLIEK TURĪGAJIEM PRIVĀTĪPAŠNIE-
KIEM PIENĀKUMU RŪPĒTIES PAR SAVIEM TRŪ-
CĪGAJIEM LIDZPIĒŠONIEM.

Nesen redzēju anarhistu, kad viņš
nodevās postišanai.

Vispirms viņš uzrāpās uz jumta un
sāka mest lejā uz ielas dakstiņus, ko
veikli izlauza no seguma. Skaidrs:
lietainā laikā ūdens pa caurumiem
jumtā nokļūs pie tiem, kas ir is-
tabas augšējā stāvā, — pie studen-
tiem un ārzemju strādniekiem.

Pēc tam viņš nokāpa zemē, do-
mīgi palūkojās uz logiem un, veicīgi
uztaisījis no sava spieķa katapultu,
sāka ar dakstiņu gabaliem metodiski
apšaudīt stāvu pēc stāva. Tankš!
Metiens trāpīja tieši mērķi. Dzin,
dzinn! Iešķindējās sadauzītais stikls
un uz ielvas nobira lauskas. Tagad
vējš varēja svilpot pa visu māju.

Taču anarhistam ar to vien bija
par maz. Viņš sameklēja cirvi, devās
uz pagrabu un ar dažiem sitieniem
sašķaidīja strāvas sadalītāja dēli.
Mājā acumirkli nodzisa visas uguns.

Tad anarhists pa tumsu aiztausti-
jās līdz kaktam, kur cauri gāja mā-
jas kopējais telefona kabelis, un ar
milzu pūlēm, izmantojot šai nolūka
dārznieka šķēres, to pārgrieza. Kad
viņš sāka demolēt ūdensvada cau-
rules, es neizturēju un metos pie
viņa saukdams:

— Pagaidiet! Pagaidiet! Ko jūs da-
rāt? Jūs nopostīsiet visu šo brīniš-
kīgo namu.

Viņš gausi pamāja ar galvu, tad,
novērtējis mani ar skatienu, piedā-
vāja kļūt par viņa līdzdalībnieku.

— Ja jums nav iebildumu, — viņš
leica, — varat izgāzt tur tās durvis.

Centos apelēt pie viņa sirdsapzi-
ņas. Pastāstīju par pilsoniem, kam
nav kur patverties, par krietniem
kristiešiem, kas meklē pajumti tai
pašā laikā, kad viņš, maigi izsako-
ties, posta gluži jaunu māju. Izmē-
lis visus argumentus, es viņam pa-
vaicāju bez aplinkiem:

— Sakiet, vai jūs esat traks!

— Es esmu namīpašnieks, — viņš
vienkārši atbildēja. — Es gribu, lai
mans nams pēc iespējas ātrāk kļūst
par graustu un lai to varētu nojaukt.

— Vai tad jūs maz nopelnāt, iz-
īrēdams dzīvokļus? — es brīnījos.

— Mīlais draugs, — viņš atbil-
dēja, paskatīdamies uz mani kā uz
pēdējo idiotu, — bet vai jūs zināt,
kādu summu es sanēmsu pēc ap-
drošināšanas polises? Par to varēs
uzcelt nevis tādu būdu, bet lepnu
viesnīcu turīgiem klientiem.

(No žurn. „Za rubežom“)

B. PIONTKOVSKIS
(«Karusela», Lodza)

Ceļa rādītājs

Pašā tukšneša malā, kur sākās sul-
tāna valsts, atradās ciems, un tāni
par vecāko bija kadijs Mustafa.

Reiz gadījās, ka ciemā pa nakti
palika zinību vīrs Ibrahimis ibn
Muhameds. Kadijs viņu uzrunāja
šādiem vārdiem:

— Esi tik labs, ak visu ziņošais,
un pasaki man, cik tālu no šejienes
ir līdz galvaspilsētai. Svešzemju tir-
goņi man to bieži jautā, bet es ne-
zinu, ko lai viņiem atbildu.

Gudrais Ibrahimis uzklauzīja kadiju
un sacīja:

— Attālums ir rūpīgi izmērīts,
tāpēc vari svešzemniekiem teikt, ka
tas ir tieši pieci tūkstoši divi simti
četrdesmit sešas jūdzes, skaitot no
ciema avota.

Mustafa par to nopriecājās un
pavēlēja piestiprināt pie staba dēlīti
ar uzrakstu:

«Istambula — 5246 jūdzes.»

Taču gadījās tā, ka vēl pēc vienas
dienas ciemam cauri brauca augst-
dzimis pašs, kurš, ieraudzījis šo uz-
rakstu, kadijam piktī aizrādīja:

— Ja neesi mērījis, neraksti! Var-
būt ir tikai pieci, bet varbūt arī visi
seši tūkstoši jūdžu, tu mulķi! Sergies,
jo pat vismazākā kļūda tev būs jau
daudz par lielu!

Nabaga kadijs negulēja visu
nakti, bet no rīta pavēlēja uzrakstu
izlabot šādi: «Līdz galvaspilsētai ir
ap pieci, bet varbūt ap seši tūkstoši
jūdžu.»

Pāris dienas vēlāk cauri ciemam
devās karavāna, kas veda jaunu
verdzeni lielvezīra harēmam. Bejs,
kurš pavadīja karavānu, paaicināja
Mustafu sānis un deva viņam
padomu:

— Ar to uzrakstu esi uzmanīgs!
Citādi kāds vēl var nodomāt, ka tu
neesi gribējis mērīt, kā nākas. Bet
varbūt attālums līdz galvaspilsētai
tev nelielas pieņemami svarīgs?

Nabaga kadijs nobāla, un jau
nākamajā rītā, saulei uzlecot, ierau-
dzīja šādu uzrakstu:

«No avota līdz Istambulai ir vēl
joti, joti tālu.»

Pēc nedēļas Mustafas namu ar
savu apmeklējumu pagodināja jani-
čaru virsnieks. Viņš apvaicājās, vai
namafēvs ticot Allaham.

— Kāpēc tu šaubies par to, ak
kungs? — pārbiedētais kadijs iebrē-
cās.

— Tāpēc, ka neviens īsteni ticī-
gais, būdams skaidrā prātā un pie
pilnas saprašanas, neuzliktu tik ne-
jēdzīgu un zaimojošu uzrakstu. Tas
acīm redzot kaut kā īpaši jāsaprot,
jo vai tad mums visiem galvaspil-
sēta nav tas īstais avots? Un ko no-
zīmē apgalvojums, ka līdz Istambulai
ir vēl tik ļoti tālu. Vai tu gribi ar to
pateikt, ka sultāna roka līdz šejieni
nesniedz?

Lai kadijs to iegaumētu, kā nākas,
janičaru virsnieks pavēlēja uzskaitīt
viņam piecdesmit cirtienus ar pātagu.
Un, kad tas bija izdarīts, piebilda:

— Tagad tu varēsi uzrakstīt: «No
šejienes galvaspilsēta jau ir ļoti
tuvu!»

Gaismai svīstot, Mustafa raudā-

dams nagloja pie staba rādītāju ar
uzrakstu:

«No šejienes Istambulu jau var
redzēt.»

Taču vēl tai pašā dienā kāds ceļo-
jošs ubags piekļāvēja pie kadija
loga un pajautāja:

— Saki man, ak gudrais kadij, kas
no šejienes ir redzējies galvaspilsētā?
Mustafa ievaidējās un teica:

— Viens kamieļu dzinējs te ir
redzējies mirāžu.

— Tad tā arī uzraksti, — ubags
sacīja un aizvilcās tālāk.

Kopš tā laika pie avota ir ceļa
rādītājs ar šādu uzrakstu:

«No šejienes dažreiz var redzēt
mirāžas.»

Visi zina, ka no tās vietas neviens
nekādas mirāžas nekad nav redzējis,
bet uzraksts patiesībā nozīmē: «Līdz
Istambulai — 5246 jūdzes.» Un tikai
svešzemnieki, dzirdot par šo nepa-
rasto ceļa rādītāju, nevar vien beigt
apjūsmot Austrumu valodu krāšņo
tēlainību.

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Kādā Parīzes laikrakstā bija teikts: «Medus mēnesis ir aizgājis uz neatgriešanās, kad suns tev plēns kurpes, bet sleja tev nore!»

Kad Londonas tirgotājs Barijs Tomsons saņēma aicinājumu samaksāt nodokļus, viņš uz kreka uzrakstīja čeku par pieprasīto summu un minēto apgērba gabalu nosūtīja finansu nodaļai ar šādu komentāru: «Jūs man atņemat pēdējo kreklu.» Banka neparasto čeku nekavējoties apmaksāja, jo saskaņā ar 1862. gada likumu čeks derīgs neatkarīgi no tā formas.

Kādā Parīzes kosmētiskā salona izgaidāmajās telpās blakus spogulim karājās šāds uzraksts: «Sie-

vietas ir apmierinātas tikai tad, kad viņas izskatās jaunākas par savām meitām un ne vecākas par savām mazmeitām.»

Milānas (Itālijā) iedzīvotājs Annibale Mauro, ko tiesāja par automobiļa vadīšanu reibuma stāvoklī,

droši raudzījās Mesnesim acīs, jo uzskatīja, ka viņa nevainībai ir trīs simti akmenscietu lēcnieku. Pēc apcietināšanas viņš izskatījās kamerā flīzes, un to esot tieši trīs simti piederīes cilvēks tik precīzi skaitīt nevarot... Tiesas kelpotājs aizgāja saskaitīt lēcniekus, un pēc viņa atgriešanās tiesa pasludināja spriedumu: «Vainīgs.» Annibale Mauro līžu skaits bija trīskāršojies.

Stutgartē (VFR) kādā zēnu kopmītnes ēdnīcā pie sienas izlikts šāds

plakāts: «Kad meitenes Jums piens edlenu, lūdzu, neaprijiet viņas ar skatieniem.»

Pēdējā laikā Amerikas Savienotajās Valstīs ārsti arvien biežāk kļūdās, nosakot diagnozes. Šīs parādības cēloņus apsprieda medicīnas darbinieku konferencē Čikāgā. Pēc konferences ārstu pieņemamajās istabās parādījās šāds aicinājums: «Lūdzam cienījamus pacientus klusēt par savām slimībām. Saprotamā vēlēšanās slimot ar lētu slimību var kļūt par cēloni kļūdainai diagnozei.»

Kādā Ķelnes (VFR) banka cenās pievilināt noguldītājus ar šādiem vārdiem: «Katrs miljardieris reiz sācis ar mazumiņu.» Kāds garāmgājējs šo tekstu ir papildinājis: «Kā miljonnārs.»

Oficiālā ziņojumā par satiksmi Parīzes ielās ir teikts: «Konstatēts, ka zirgi apmulst, leraugot uz ielas citus zirgus.»

Kādā Ņujorkas laikrakstā parādījās šāds sludinājums: «Pārdodu mantojumā saņemtu radioaparātu, kas kādreiz piederējis Kolumbam.» Sludinājuma autors saņēma 28 vēstules, kuru autori izteica gatavību iegādāties šo radioaparātu.

Sodankilas provinces (Somijā) iestādes ir publicējušas rīkojumu, ka visi zlemeļbrieži jāapgādā ar paka-

fejām signālugunim. Savu rīcību tās motivē šādiem vārdiem: «Dzīvnieki labprāt skrien pa šoseju, jo nevēlas brīst pa dziļu sniegu.»

Amerikāņu miljonnāra Paulnera sieva Olivija Paulnere, saklausījusi noslāstus par bezdarbnieku grūtībām, nolēma tos pārbaudīt un pati devās uz darba biržu. Tur viņai izsniedza 10 dažādu darba vietu adreses. Tomēr visās vietās darba meklētājam atteica, motivējot atteikumu ar to, ka viņa pārāk veca (misis Paulnerei ir 40 gadu), pārāk dumja (misis Paulnere ir beigusi vidusskolu) un pārāk

neglīta [1965. gadā misis Paulnere bija skaistuma karaliene]. Preses pārstāvis miljonnāra sieva pēc tam sacīja:

— Bezdarbnieku ciešanas ir neapraķstāmas. No vienas vietas uz otru man vajadzēja braukt šajos prefigajos metro vagonos.

Kādā Holstebro (Dānijā) bibliotēkas katalogā ir teikts: «Sakarā ar bieži izsacīto lasītāju vēlēšanos esmu apzīmējis ar krustu romānus, kuros mīlētāji beidzot laimīgi apprecas.»

— Man jāatzīst, ka ceļojot jaunās dzīvojamās mājas, ar būvmateriālu apietas pārāk taupīgi, — britu apakšamā teica deputāts Harijs Vords. — Tāpēc cilvēki, kas dzīvo blakus istabās, tagad var lēlot vienu un to pašu naglu.

PA „DADŽA” MATERIĀLU PĒDĀM

Pagājušā gada 19. numurā «Dadzis» šķendējās ka dažas saimniecības pasūta iekārtas un pēc tam no tām atsakās.

Madonas rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Keihs paskaidro, ka kolhozs «Lidums» esot pieprasījis iekārtu cūku iermai, kad vēl nebijusi izgatavota tehniskā dokumentācija. Pēc dokumentācijas izgatavošanas izrādījies, ka pasūtītā iekārta iermai vairs neder. «Liduma» priekšsēdētājam norādīts turpmāk nepieprasīt iekārtu bez tehniskās dokumentācijas.

Liekā iekārta daļēji jau esot realizēta citās rajona saimniecībās, bet pārējo realizēšot tuvākajā laikā.

21. numurā «Dadzis» drusku pabakstīja Oškalna padomju saimniecību.

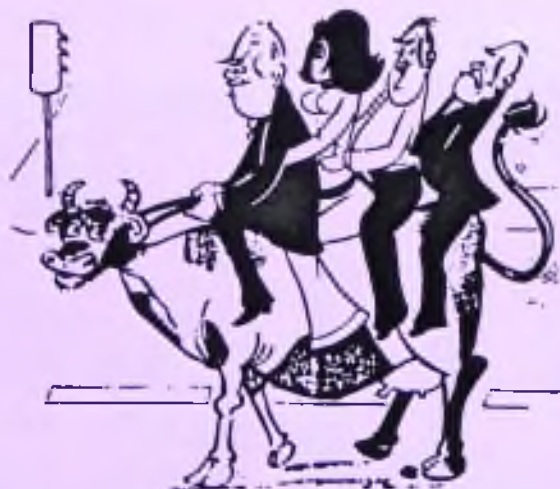
Ogres rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietnieks b. Žubris dara zināmu, ka Oškalna padomju saimniecības līnansiāli saimnieciskā darbība esot izskatīta pārvaldes bilanču komisijas sēdē. Par pieļautajiem trūkumiem lopbarības sagatavošanas plāna izpildē un sakarā ar zemo lopkopības produktivitāti saimniecības direktoram Jonānam izteikts rājiens.

Tajā pašā numurā «Dadzis» uzlika uz deguna «Ausmas» ražotās motociklistu brilles un konstatēja, ka porolons labi neturas pie briļļu rāmjiem.

No Vietējās rūpniecības ministrijas Tehniskās pārvaldes priekšnieka b. Lojāna atbildes izriet, ka brāķa iemesls esot nekvalitatīva porolona pielīmēšana. Lai minēto defektu novērstu, tikšot pārbūvētas tehniskās iekārtas un papildus instruēti strādnieki. Uzņēmuma vadībai dots norādījums raudzīties, lai tālīdz brāķis turpmāk vairs neatkārtotos.

21. numurā «Dadzis» bēdājās, ka Limbažu pirti nav ne siltā, ne aukstā ūdens. Limbažu rajona Sadzīves pakalpojumu kombināta galvenais inženieris b. Zafaiskalns to izskaidro šādi: siltā ūdens esot trūcis sakarā ar bojājumiem tvaika katla barošanas sistēmā, bet aukstā — sakarā ar sūkņu avāriju un ūdens līmeņa pazemināšanos akā. Pašreiz defekti esot novērsti, un pirts apmeklētāji varot mazgāties gan siltā, gan aukstā ūdenī.

«Dadzis» jūs apsveic, laimīgie limbažnieki!

JAUNĀS HOLANDIEŠU SATIKSMES LIDZEKLIS.

«ASSAYAO», LĪBANA.

— Budžeta grūtību dēļ esam pārgājuši uz pašapkalpošanos. Skalpelī!

«Punch», Londona

— Vai šai sarunā jūs centīsities pacelties līdz manam līmenim, vai man būs jānolaizas līdz jūsu līmenim?

«Punch», Londona

«Hebelspatter», Roršaha

Degvielas mūsu motelī nav, toties varam piedāvāt numuru ar visām ērtībām.

«Punch», Londona

— Viņš bija visnepopulārākais šerifs, kāds mums jebkad ir bijis...

«Punch», Londona

— Messir, padodieties!
— Bet es neesmu ienaidnieks, es esmu draugs!
— Ja esat draugs, aizdodiet tūkstoš liras!

«PAESE SERA», ROMA

Bez vārdiem.

«Humanité Dimanches», Parīze

— Viņu vidū jutos kā pēdējais idiots!

«Time», Ņujorka

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Ēteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane (atb. sekretāre), I. Livīcs (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: 226908 Rīga-PDP, Valņu ielā 2. Tālrūni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 21-32-20. Nodots salikšanai 1973. g. 21. decembrī. Parakstīts iespiešanai 1974. g. 4. janvārī. 2,8 uzsk. iespiedl. 3,89 izd. l. Ofseta papīrs 70x108/8. Metiens 100.000 eks. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu firdzniecības lietu komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vienības gatvē 11. Pasūt. Nr. 626. JT 0001. Cena 20 kap. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Исмаеи сатиры и юмора «Дядя Зис» («Чертополох»). Выходит 2 раза в месяц на латышском языке. Издательство ЦК КП Латвии, Рига, ул. Пилс, 23. Адрес редакции 226 908 Рига ГСП, ул. Вальню 2. Отпечатано в Рижской Обрезочной типографии, Рига, Виеинбас гатве, 11, 2,8 усл. печ. л. 3,89 изд. л. Тираж 100 000 экз. Цена 20 коп.

Ārvalsts militāristu atbalstīdano oma
rikāņu nodotju maksātājiem pēc 1973
gada oktobra konfliktu jau izmaksājuši
vēlāk nekā miljardu dolāru

Leikvārsta rīns

DĀRGAIS PASAŽIERIS.